

Čís. 4331.

Státní rybní strážník jest veřejným úředníkem ve smyslu §§ 101 odst. 2, 153 tr. zák.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, Zm I 596/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého ublížení na těle podle § 153 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 4, 5, 9 a) a 10 tr. ř. Dovolávajíc se posléze uvedených dvou hmotně-právních důvodů zmatečnosti, namítá především, že Vojtěcha V-e nelze pokládati za veřejného úředníka po rozumu § 153 tr. zák., an je jen pěšákem (rybním strážníkem) správy státních rybníků. Stížnosti nelze v tomto směru přiznati důvodnost. Pojem veřejného úředníka po rozumu § 153 tr. zák. kryje se s pojmem veřejného úředníka vymezeným v druhém odst. § 101 tr. zák. Podle toho je veřejným úředníkem ve smyslu § 153 tr. zák., kdo je mocí přímého nebo nepřímého veřejného příkazu povinen obstarávati záležitosti vládní. K záležitostem vládním patří i záležitosti spadající do oboru správy státních rybníků, najmě i konání služby státní rybní strážě. Posuzuje-li se postavení Vojtěcha V-e, jenž je podle skutkového zjištění rozsudkového státním rybním strážníkem, s těchto právních hledisek, jest ho pokládati za osobu, jež jest na základě veřejného příkazu povinna obstarávati záležitosti vládní, tedy za veřejného úředníka po rozumu § 153 tr. zák. Další vývody stížnosti po stránce věcné, jimiž se obžalovaný snaží dokázati, že neublížil státnímu rybnímu strážníku na těle v době, kdy vykonával své povolání, jsou bezpředmětné; neboť napadený rozsudek shledává zločin podle § 153 tr. zák. obžalovaným spáchaný nikoli v tom, že obžalovaný ublížil Vojtěchu V-ovi úmyslně na těle v době, kdy V. vykonával své povolání, nýbrž v tom, že mu ublížil úmyslně na těle pro výkon jeho povolání, záležející v tom, že učinil na obžalovaného oznámení pro krádež ryb. Stížnost jest však odůvodněna s hlediska formálního důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 4 tr. ř.

Čís. 4332.

O (beztravném) furtum usus lze mluvíti jen, jde-li o normální, obvyklé potřebě vyhovující a jen krátkou dobu trvající užívání odňaté cizí věci, při němž se věc podstatně neznehodnocuje, nikoliv však, odejme-li

kdo cizí věc bez svolení vlastníka, užívá-li jí po dlouhou dobu a takovým způsobem, že se tím věc značně znehodnocuje, těžce poškozuje, ba ničí; tu nejde o užívání (usus), nýbrž o zneužívání (abusus), a jest podřaditi jednání odcizitelovo pod skutkovou povahu krádeže podle § 171 tr. zák.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, Zm I 887/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 14. října 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II b), 179 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost nenapadá zjištění nalézacího soudu, že se obžalovaný zmocnil bez vědomí a svolení Dr. C-a dne 3. června 1930 osobního auta, že ho používal až do dne 24. června 1930, ujel v té době na něm kolem 4000 km, což by majitel auta nebyl nikdy dovolil, a na konec je nechal státi na silnici značně poškozené, takže muselo býti dáno do opravy. Pokud jde o subjektivní stránku jednání obžalovaného, zjistil nalézací soud veškeré skutečnosti, jimiž byl čin stěžovatelův provázen a dospěl z těchto skutečností k závěru, že stěžovatel odňal auto svému zaměstnavateli v úmyslu zlodějském, to jest, by je odejmul vlastníkovu pro vždy, a ohledně auta si osvojil výkon souhrnu oprávnění, které jen vlastník na základě svého práva vlastnického k němu vykonává jest oprávněn a skutečně vykonává. Nalézací soud opírá svůj úsudek o zlodějském úmyslu obžalovaného zejména o to, že se stěžovatel nevrátil s autem k Dr. C-ovi a neoznámil mu, že auto jest v jeho držení, hned 23. srpna 1930, kdy, jak věděl, se Dr. C. vrátil z dovolené, nýbrž dále auta k nedovoleným jízdám používal, je v noci na silnici bez dozoru zanechal, když mu benzin došel, a teprve tehdy Dr. C-ovi sdělil, kde auto jest, když auto bylo již policií zabaveno a on již s ním nakládati nemohl. Těmto skutkovým zjištěním a nalézacím soudem z nich učiněnému skutkovému úsudku o zlodějském úmyslu stěžovatelově nevytýká zmateční stížnost žádnou z vad § 281 tr. ř. Pokud tedy zmateční stížnost dovozuje zmatek čís. 9 a) § 281 tr. ř. tvrzením, že nalézací soud shledal ve zjištěném jednání stěžovatelově skutkovou povahu krádeže i po stránce subjektivní, ač ze skutkových okolností plyne, že stěžovatel odňal Dr. C-ovi bez jeho svolení auto s příslušenstvím v úmyslu, by jen nějaký čas s ním jezdil a pak je zase vlastníku vrátil, tedy nikoliv, by si je přivlastnil, že tudíž jde o beztretné furtum usus, nevychází ze skutkového podkladu rozsudkem daného a nelze ji shledati po zákonu provedenou. Budiž proto jen podotčeno, že o furtum usus, jež se považuje ovšem za beztretné (viz čís. 3139 sb. n. s.) lze mluvit jen, jde-li o normální, obvyklé potřebě vyhovující a jen krátkou dobu trvající užívání odňaté cizí věci, při němž se věc podstatně neznehodnocuje, nikoliv však, odejme-li kdo cizí věc bez svolení vlastníka, užívá-li jí bez

svolení jejího majitele po dobu dlouhou a takovým způsobem, že se tím věc značně znehodnocuje, těžce poškozuje, ba ničí; tu nejde o užívání (usus), nýbrž o zneužívání (abusus), a tu jest podřaditi jednání odcizitelovo pod skutkovou povahu krádeže podle § 171 tr. zák.

Čís. 4333.

Důvodem delegace může býti po případě i, nemá-li obžalovaný peníze na cestu ke vzdálenému příslušnému soudu.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, Nd I 451/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odňal projednání trestní věci, vedené proti Miladě J-ové pro zločin krádeže podle §§ 171, 176 II b) tr. zák. u krajského soudu trestního v Praze, tomuto příslušnému soudu a přikázal je krajskému soudu v Olomouci.

Důvody:

Obžalovaná žadatelka tvrdí, že nemá a nemůže si opatřiti peníze, by se mohla dostaviti ke hlavnímu přelíčení do Prahy. Pravdivosti tohoto tvrzení nasvědčují spisové údaje o jejím zaměstnání a o jejích majetkových poměrech. Nepřítomností u hlavního přelíčení mohla by obžalovaná býti zkrácena na možnostech účinné obrany proti výpovědím poškozené, předvolané za svědkyni; také s hlediska zákona o podmíněném odsouzení záleží na tom, by nalézací soud měl příležitost seznati obžalovanou osobně. Jsou tu tedy důležité důvody po rozumu § 62 tr. ř. pro učiněné výjimečné opatření.

Čís. 4334.

Rozkaz k rozchodu ve smyslu § 283 tr. zák. je právně závazný pro osoby, k nimž směřoval a které jej slyšely nebo jinak o něm nabyly vědomosti, tak dlouho, pokud »shluknutí« trvá, t. j. pokud nedojde k úplnému rozptýlení zástupu.

Zločin podle § 87 tr. zák. vylučuje i zlomyslná jednání neb opomenutí za okolností zvláště nebezpečných, jež o sobě jsou zlomyslným poškozením cizího majetku podle § 85 tr. zák. Lze proto i při jednom trestném činu usuzovati na trestnost pachatelovu i podle § 85 b) i podle § 87 tr. zák.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, Zm II 265/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského trestního soudu v Brně ze dne 22. dubna 1930, jímž byli stěžovatelé uznáni vinými: František H. zločinem veřejného násilí podle § 87 tr. zák. a pře-